

Hồi 38

Giữa Hang Sâu Địa Đạo Bỏ Mạng Lên Non Cao Huyết Kiếp Báo Thù

Thừa nghe nhắc đến Nhật Nguyệt Bang, từ đôi mắt Đồng Thiên Kỳ phát ra tia hàn quang lạnh lẽo kinh người. Chàng lạnh lùng cười nói :

- Nói như vậy tôn giá cũng là chân tay của Nhật Nguyệt Bang ?

"Địa Đạo" Ngũ Tinh Khôi cười khùn khụt đáp :

- Trước mắt lão phu tịnh không phải thuộc về Nhật Nguyệt Bang chỉ vì còn có một điều kiện chưa thỏa đáng. Nay may có người đây, điều kiện lão phu đề xuất nhất định sẽ được Nhật Nguyệt Bang tiếp thu

Đồng Thiên Kỳ cúi nhìn chân lão, nhận thấy lỗ rấn rết vây quanh đã tiếp cận hơn lúc trước nhiều. Chàng cười hỏi :

- Tôn giá muốn nói đến những vật trong người Đồng mỗ ư ?

"Địa Đạo" Ngũ Tinh Khôi cười đắc ý :

- Chớ sao ? Lão phu cảm tạ gã tiểu bối Yên Di Thánh lắm lắm ! Đồng Thiên Kỳ ! Lão phu đã nói, hạnh vận chúng ta như nhau, chỉ khác một chỗ là độc chất "Tám nhật tán" trên người lão phu nay đã được "Vạn niên triết long đan" tiêu trừ rồi, công lực lão phu tăng không ít, còn công lực ngươi lại giảm nhiều.

Đồng Thiên Kỳ vẫn nói trầm tĩnh :

- Khi sự thực còn chưa được chứng minh thì ngược lại, Đồng mỗ thấy tôn giá đắc ý hơi sớm đó ! Quả thật Đồng mỗ có bị Yên Di Thánh ám toán, nhưng so lại thì người bất hạnh vẫn là tôn giá.

Ngũ Tinh Khôi lại ngửa mặt cười sằng sặc :

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ ! Nếu lão phu dễ bị người ta dùng vài câu nói mà đe dọa được thì e làm gì còn sống tới hôm nay ?

Nói xong nụ cười lão vụt tắt. Ngũ Tinh Khôi vận công lực vào song chưởng

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói :

- Rồi tôn giá sẽ tin đó là sự thực!

Ngũ Tinh Khôi gầm lên :

- Không sai ! Họ Ngũ này chỉ tin vào sự thực.

Dứt lời múa tít thanh đại đao như cuồng phong gió lốc chém xả xuống Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ đã sớm phòng bị lúc này tay chàng không cầm binh khí nhưng quyết không để đối phương chiếm tiên cơ nên không tránh né, hữu thủ vận công xuất một chiêu "Tiềm Long sơ động"

Đôi bên cự ly cực gần, công thế lại nhanh.

Đao chiêu kỳ ảo của Ngũ Tinh Khôi vừa công sang thì một lớp dày đặc Bàn song chưởng ấn vây bọc lấy, Ngũ Tinh Khôi thấy không biết đâu mà công nữa. Lão thấy bàn long như muôn ngàn lớp sóng tràn qua thì thất kinh thu vội đao về.

Không những chiêu vừa rồi xuất ra làm Ngũ Tinh Khôi hoảng hốt mà đến Đồng Thiên Kỳ cũng phải ngỡ ngàng. Bởi vì khi thu "Thất tinh đao" về, đồng thời Ngũ Tinh Khôi nhảy sang bên để tránh, nhưng cú nhảy của lão chưa đầy hai thước, trong lúc đó đám bàn long lại ào ạt cuộn lên.

Đồng Thiên Kỳ vội thu về, cười to nói:

- Sự thực chứng minh rằng công lực của tôn giá không đủ rồi ! Giả sử lúc này Đồng mỗ, nói rằng tôn giá đã uống phải thuốc giả thì tôn giá có tin không ?

Ngũ Tinh Khôi toát ca mồ hôi, chỉ lắp bắp :

- Điều này!

Giọng Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng :

- Thuốc thực Đồng mỗ đã uống rồi, còn tôn giá dùng chỉ là thuốc giả !

Ngũ Tinh Khôi bất giác nhìn xuống đối phương, thấy xung quanh Đồng Thiên Kỳ có tới ba thước không có một con rắn rết nào dám đến gần, trong khi đó, nhiều con đã sấn tới cách chân lão chỉ chừng ba tấc

Lão chợt nhìn thanh kiếm nói lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ kiếm này cũng là kiếm giả ?

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Chắc tôn giá không xem kỹ những chữ viết trên hai tấm bia đó mà !

Ngũ Tinh Khôi lắc đầu nói:

- Bình sinh lão phu chỉ biết đến mình mà không cần để ý đến người, đương nhiên có để tâm gì tới, cái thi thể của lão đạo nhân đang rửa nát kia chứ ? Đâu ngờ hắn chết rồi mà vẫn còn lừa lão phu được

Chợt lão ngửa mặt lên cười hồi lâu mới nói :

- Đồng Thiên Kỳ ! Võ lâm đồn rằng người độc ác như lang sói, nhưng lão phu trông thấy như vậy, vì người còn giữ lại cái mạng của lão phu tới giờ...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Đồng mỗ tin rằng mạng sống của tôn giá chẳng còn được bao lâu nữa !

Nói xong chàng quay sang hái dược thảo mọc ven phiến đá mà Yên Di Thánh đã chỉ.

Ngũ Tinh Khôi lăm bắm :

- Truy hồn đan, đó là thần dược, còn hơn những viên thuốc màu hồng người vừa cất vào túi chỉ giải được vạn độc mà không thể phục hồi công lực... Nhưng tất cả chỉ còn là hư không... Cả "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh gã tiền bối cũng thế...

Đột nhiên mắt lão long lên. Lão vận hết toàn lực phóng một đao nhanh như chớp sang phía Đồng Thiên Kỳ đang quay lưng sang lão hái thuốc.

Đồng Thiên Kỳ đang cầm nắm thuốc định nhổ lên thì thốt nhiên nghe tiếng gió rít thẳng lại phía hậu tâm của mình. Tuy chưa phòng bị nhưng vốn nhiều kinh nghiệm đối địch nên Đồng Thiên Kỳ không cần quay lại cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Chàng chỉ hơi bước chệch chân phải sang đồng thời quay mình.

Cùng vừa vận lúc đó cây "Thất tinh đao" đâm sượt qua ngực chàng, theo đà lao thẳng cắm sâu vào vách đá đánh choang một tiếng.

Đồng Thiên Kỳ chậm bước lại gần đối phương, vết son ở mi tâm đỏ bầm lại, chàng nói dần giọng:

- Hy vọng duy nhất của tôn giá tan thành bọt biển rồi !

Ngũ Tinh Khôi gườm gườm nhìn đối phương nói :

- Đó là điều đáng tiếc thứ hai trong đời lão phu...

- Điều đáng tiếc thứ hai này đưa đến cho tôn giá họa sát thân đó !

Ngũ Tinh Khôi thấp giọng :

- Đối với lão phu, chết không phải là điều đáng tiếc... Đồng Thiên Kỳ ! Trước Lúc lão phu lâm tử, người có muốn nghe kể về điều đáng tiếc thứ nhất của lão phu trong đời không ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Đồng mỗ sợ mất đi cơ hội giết chết tôn giá mà thôi.

Ngũ Tinh Khôi thở dài nói :

- Đàng nào lão phu cũng chết bởi tay người... nhưng chuyện đáng tiếc có liên quan đến những ân oán trên giang hồ... lão phu tin rằng người chịu nghe.

Đồng Thiên Kỳ hơi giật mình, nhưng lại quét mắt sang Ngũ Tinh khô, nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ điều đáng tiếc của tôn giá lại liên quan đến cả chuyện ân oán trên giang hồ ?

Ngũ Tinh Khô thấy đối phương chú ý liền đằng hắng giọng kể :

- Nhật Nguyệt Bang nổi lên làm thế lực Đông Hải tiêu giảm, việc đó có một phần can dự của lão phu... điều đáng tiếc duy nhất là ta còn chưa chiếm hữu được mẹ, cũng không làm thương tổn đến con.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện tư tình ấy có dính dáng gì đến ân oán giang hồ chứ ?

Ngũ Tinh Khô không để ý đến câu hỏi của Đồng Thiên Kỳ, vẫn đều giọng :

- Người lão phu đem lòng yêu thương mến mộ lúc đó là tiểu muội trong "Võ lâm song diễm". Trác hiệu ấy không ngoa chút nào. Hai người đó đều trang quốc sắc khuynh thành khuynh quốc... Nhưng dù đã tận lực nhưng lão phu vẫn không sao làm mềm lòng được cô ta, rốt cuộc đã về tay người khác. Từ đó lão phu mang hận, không chỉ đối với tên nam nhân đã đoạt mất mỹ nữ của lão phu mà còn căm hận cả con tiện nữ kia, quyết chỉ báo thù...

Trên mặt lão nhân thấp lùn chợt thoáng hiện vẻ dâm dăng và man trá

Lão cười một tràng quái dị rồi, nói tiếp :

- Ha ha ha... cuối cùng rồi lão phu đã tìm được cơ hội để phục thù... Sau khi tiện nữ hôn gia được hai năm thì sinh hạ được một đôi tử muội xinh đẹp tuyệt trần. Không ai ngờ rằng một năm sau lão phu dám mò đến Vạn Thánh Đảo bắt đi một trong hai oa nữ đó. Ha ha ha... tiểu tử, ngươi có biết lão phu bắt làm gì không ? Đó chính là thủ đoạn phục thù của lão phu đó ! Lão phu định sau này nó lớn lên, lão phu sẽ cưỡng hiếp nó, làm cho nó thân tàn ma dại rồi thả về, nhất định song thân nó sẽ nhận ra nhờ một nốt chu sa giữa ngực nó và nốt ruồi mỹ nhân ở khóe môi. Thủ đoạn nực thù thật là độc đáo có phải không ?

Nghe tới đó, vết son ở mi tâm trên mặt Đồng Thiên Kỳ bầm đỏ. Không những chàng căm giận thủ đoạn tàn độc của lão lùn mà hình như chàng có cảm giác nữ nhi lão muốn hành hạ đó là ai.

Ngũ Tinh Khô không để ý đến Đồng Thiên Kỳ, lại kể tiếp như nói một mình :

- Nhưng kế hoạch của lão phu chưa được thực hiện thì có lần, một kẻ bạo gan nào đó đã ngấm đến sơn cốc của lão phu đưa cô ta đi mất. Thoạt tiên lão phu ngỡ rằng

đó là người của Vạn Thánh Đảo, sau mới biết không phải thế. Lão phu đành trùng hiện giang hồ mục đích là để tìm oa nữ đó.

Đồng Thiên Kỳ đưa đôi mắt hần tia máu nhìn lão, nhưng lấy lại bình tĩnh nghĩ thầm :

- "Tội người thật đáng muôn chết, nhưng giết người lúc này còn sớm quá".

Trong đầu chàng chợt hiện ra dung mạo của thiếu nữ giả dạng "Nguyệt Hoa phu nhân" mà mới đây chàng đã thấy.

Đồng Thiên Kỳ liếc nhìn bầy rắn như một chiếc bè lớn kéo đến sát Ngũ Tinh Khôi ngày một gần rồi đến cúi xuống nhổ bụi dước thảo, đoạn bước ra phía cửa động.

Mới thò đầu ra khỏi cửa hang, chật hẹp, Đồng Thiên Kỳ đã nghe Thập Điện Truy Hồn Y đứng nguyên chỗ cũ hỏi với giọng khẩn trương :

- Lấy được rồi chứ ?

Đồng Thiên Kỳ bám tay vào vách đá chao mình ra khỏi thông đạo rồi không trả lời Yên Di Thánh, chàng điềm tĩnh nói :

- Phiền tôn giá chờ lâu.

Chừng đoán ra Đồng Thiên Kỳ đã đoạt được linh dước, Yên Di Thánh không giấu nổi sự vui mừng:

- Đắc thủ rồi ?

Đưa nắm cỏ từ trong túi ra, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng buông từng tiếng :

- Dước liệu thì đã có, nhưng tôn giá phải trả giá cho sự lừa dối của mình...

Dường như không ngờ tới việc Đồng Thiên Kỳ có thể dễ dàng đưa vật trân quý ấy cho mình, Thập Điện Truy Hồn Y cầm như vô lấy nắm dước thảo, sẫm soi hồi lâu, vừa nói lẩm bẩm như người phát điên :

- Ha ha ha... tam diệp xích đào chi... tam diệp xích đào chi ! Đồng Thiên Kỳ ! Nhất định chưa biết rõ vật trân quý này ? Nhu triết lòng thể có thể mập, Trường thanh tuyền sẽ bồi bổ, ba trăm năm không thấy ánh mặt trời...

Lão vừa cười vừa nói như thế lúc nữa rồi chợt quay nhìn Đồng Thiên Kỳ nghiêm giọng hỏi :

- Người vừa nói lão phu câu trả giá. Chẳng hay cái giá phải trả đó, Đồng đại hiệp chỉ giáo thế nào?

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng đáp :

- Tôn giá phải trả bằng chiếc thú cấp !

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh tái người, nhưng lại cười hỏi :

- Phải lấy bây giờ hay sao ?
- Chờ sau khi tôn giá giao thuốc xong.
- Ai đến lấy ?
- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ !

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh lại nhìn chàng bằng ánh mắt sức lạnh hỏi :

- Người biết lão phu lừa dối người lúc nào ?
- Lúc tôn giá cho Đồng mỗ uống thuốc trị thương, trong đó ngâm chứa độc vật "Tam nhật tán công"

Yên Di Thánh cười to nói :

- Ha ha ha... đại khái lão lùn "Địa Dao" Ngũ Tinh Khôi hốt lẻo với người rồi. Đồng Thiên Kỳ, người đã biết được đan của lão phu thế nào, chẳng lẽ thuốc của lão phu đột nhiên mất linh nghiệm ?

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng :

- Công hiệu của những dược phẩm được tôn giá chế ra, Đồng mỗ rất ngưỡng phục. Nhưng không may tôn giá chỉ biết "Tam điệp xích đào chi" nhu triết long thể mà không hay rằng triết long là một cự vật vạn năm.

Nét đặc ý của Yên Di Thánh biến mất, thay vào đó là sự hoảng hốt, lão buột miệng :

- Vạn niên triết long... hẳn có nội đan rồi !

Đồng Thiên Kỳ thông thả cho tay vào túi lấy ra một viên hồng châu, cười nói :

- Giả sử Đồng mỗ nói mình đã uống rồi tất tôn giá sẽ rất ngạc nhiên. Vật này cũng được lấy từ mình triết long đây mà ! Đồng mỗ trước khi lấy thủ cấp tôn giá, có thể tặng tôn giá một viên cũng được !

Nói rồi bắn viên thuốc sang cho Yên Di Thánh.

Thập Điện Truy Hồn Y mân mê viên thuốc màu hồng trong tay, tự ngôn tự ngữ:

- Nguyên vật bị Long Đầu Chân Nhân giết là vạn niên triết long, viên xích châu khử độc này đủ chứng minh điều đó.

Lão nhìn sang đối phương, cao giọng :

- Đồng Thiên Kỳ ! Trên võ lâm đều nói rằng võ công của người cao khó lường đúng thế chứ ?

Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh đáp :

- Tôn giá có vẻ không tin ?

- Không sai ! Lão phu muốn lãnh giáo vài chiêu không hại gì ?

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Chi e tôn giá chỉ phí thì giờ vô ích thôi !

Vừa nói xong chàng đột nhiên nhắm bức tường sau lưng Thập Điện Truy Hồn Y xuất ra một chưởng, nói thêm :

- Nếu tôn giá nhận thấy mình có thể thắng được thì xin mời xuất thủ.

Chưởng của Đồng Thiên Kỳ vừa phát đã không nghe chưởng phong, cũng không có âm hưởng gì, Yên Di Thánh nhìn mà không tin vào mắt mình rằng bức tường đá bị lõm sâu vào.

Lão vẫn giữ nguyên nụ cười châm biếm :

- Trăm nghe không bằng một thấy. Trăm thấy không bằng một sờ... lão phu muốn lưu vết tích trên thân mình...

- Đồng mỗi lúc này muốn giết tôn giá cũng dễ như trở bàn tay.

Nói xong chàng lại vận một chiêu "Tiềm Long sơ động", cũng đánh vào bức tường đá sau lưng Yên Di Thánh.

Thấy thế chưởng của Đồng Thiên Kỳ, Yên Di Thánh đã chột dạ vội nhảy sang bên quay nhìn lên vách đá. Trán lão chợt lấm tấm mồ hôi. Trên vách hiện rõ hình một con bàn long sâu vào tới hơn ba tấc, lớp rêu cỏ xung quanh bị phạt ngang như dao chém.

Ở cự ly năm trượng, chỉ phát một chiêu hư không, nếu ai không tận mắt nhìn thấy ắt không tin người ta lại có kinh lực kinh nhân như thế.

Tiềm Long Chưởng vốn đã kinh động giang hồ, lại gia tăng thêm phần nội lực, người này đã thành vô địch võ lâm rồi ?

Biết có động thủ với đối phương cũng chỉ nhục thêm, Yên Di Thánh nói khẽ qua kẽ răng :

- Một mất đủ thành thiên cổ hận.

Đồng Thiên Kỳ ! Lúc đầu lão phu đã quá xem thường người !

- Có lẽ cũng chưa đáng ngại lắm. Tứ hải bao la, tôn giá có thể tìm được một nơi ẩn thân.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cười nhạt nói :

- Yên Di Thánh bình sinh chưa dùng phương sách trốn tránh bất cứ người nào. Ba ngày sau, Yên mỗ sẽ đến trước Cổ động giao thuốc. Đồng đại hiệp nếu không sai bảo gì thêm, Yên mỗ xin cáo biệt.

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Ba ngày sau, Đồng mỗ sẽ chờ trước cổ động. Tôn giá xin cứ tùy tiện.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di. Thánh đi ra phía cửa động, còn quay lại nói:

- Yên mỗ cáo biệt !

Dứt lời lao xuống nước mất dạng.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bộ y phục trên người rách nát, vết máu, trong đôi mắt hiện ánh hàn quang, mặt đầy sát khí, nói một mình :

- Phi Hà Đảo các người không giết được Đồng Thiên Kỳ ta là một bất hạnh lớn rồi !

Chàng đeo lại kiếm, xóa đi chuồng ấn trên vách đá rồi cũng ra phía động môn nhào người xuống nước.

Lúc này công lực của Đồng Thiên Kỳ không những đã hồi phục mà còn tăng tiến rất nhiều. Lặn sâu dưới nước, chàng đưa mắt nhìn xung quanh thấy thủy đạo thanh quang, cá bơi lội quần tập, biết rằng nhân lực của mình trong nước tinh hơn trước.

Xét về thủy động, trong thiên hạ hiếm người giỏi như Đồng Thiên Kỳ. Lúc này công lực dồi dào nên chàng bơi lặn càng nhanh. Không bao nhiêu lâu, chàng đã ra khỏi thông đạo dẫn vào Cổ động. Chàng quyết định đến thẳng sào huyết của Phi Hà Đảo.

Đường thủy tuy thẳng nhưng vẫn xa lắm. Chàng xác định phương hướng rồi nhào người bơi đi như con rái cá. Không biết bao nhiêu lâu, chàng lên tới đảo thì bóng hoàng hôn cũng vừa buông xuống.

Chàng bước lên sườn đồi, chọn một bờ đá ngồi xuống điều tức. Mới được một hồi, chàng khởi thân đứng dậy, chợt nghe trên núi rộ vang tiếng chó sủa, tiếp đó có tiếng người quát hỏi :

- Người nào mà cả gan dám lén vào Phi Hà Đảo ?

Không cần quay đầu nhìn, Đồng Thiên Kỳ tự nhủ :

- Bọn tuần sơn đến rồi ?

Tiếng quát lại vang lên :

- Ê bằng hữu ! Con mẹ nó... mi điếc hay sao ?

Lại có giọng một người khác :

- Này lão Triệu ! Người xem lưng tiểu tử kia có giống thi thể gã Đồng Thiên Kỳ mà đã bốn ngày nay tìm không thấy hay không ?

Vừa nghe nói tìm mình đã bốn ngày, Đồng Thiên Kỳ cả kinh nghĩ bụng :

"Ta lưu lại trong lòng núi đá kia tối đa chỉ một ngày là cùng, chẳng lẽ bơi dưới nước mất ba ngày hay sao ? Vậy thì hôm nay đã sang ngày thứ ba kể từ khi hẹn với Yên Di Thánh rồi ! Một ngày thì tiêu hủy Phi Hà Đảo sao kịp ? Chắc phải đến chỗ hẹn trước đã !"

Bên kia lại nghe tiếng người gọi là "lão Triệu" nói :

- Quả nhiên là nó ! Người không nhắc thì ta quên mất, xem kìa, chẳng phải sau lưng nó cũng có một vết thương đó sao ?

Giọng nói kia trả lời :

- Chúng ta đáng được hưởng kỳ công này... Động thủ đi ! Tối rồi, có lẽ xung quanh người ta sắp đến đây.

Hai người còn đang đàm luận thì chợt nghe hai bên tả hữu cách bốn năm trượng lại vang lên tiếng chó sủa dồn. Chúng cùng lao cả lại phía Đồng Thiên Kỳ vào hai tên đang đàm luận nọ.

Tên họ Triệu nói nhanh :

- Hồng rói ! Bọn chúng cũng đã trông thấy, chúng ta hãy mau động thủ đi thôi !

Tiếng nói vừa dứt thì từ trên sườn núi có tới mấy chục bóng người rầm rập tiến tới. Cũng vừa lúc đó, Đồng Thiên Kỳ thấy trước mặt có hai con chó to như bò mộng sủa nặng lên chục lao vào mình nhưng hai tên hán tử quát giữ lại.

Tên hán tử bên trái có vẻ mặt hung tàn, trừng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Bằng hữu ! Dù người khéo ẩn náu đến đâu cũng không ra khỏi Phi Hà Đảo này được đâu ! Hắc hắc... Đừng bướng bỉnh mà nếm khổ đầu, hãy ngoan ngoãn theo các đại gia về Tổng đàn thôi ?

Đồng Thiên Kỳ đưa tay chống nạnh, điềm nhiên nói :

- Hai vị thân phận thế nào ? Tự tin có đủ tư cách mời Đồng mỗ không ?

Tên hán tử bên phải hung hăng đáp :

- Tiểu tử ! Chết đến nơi còn láo ? Trong thiên hạ, người không nhận ra lão gia chỉ có con mẹ người thôi ! nhanh lại đây theo chúng ta về !

Đồng Thiên Kỳ không chút giận dữ, lãnh nhiên cười nói :

- Đồng mỗ có thể nói cho vậy vị hay, mạng hai người ở trong tay Đồng mỗ đây. hạnh vận cho hai vị là người đầu tiên Đồng mỗ đưa hồn nhập quỷ môn quan mở đầu cho cuộc huyết tẩy Phi Hà Đảo.

Giọng nói lạnh tanh làm người nghe sởn gáy.

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn lui, thấy hai mươi kẻ đồng bọn đang sấn tới vây quanh. Chúng vốn biết Đồng Thiên Kỳ trọng thương có thể đã chết, dù sống cũng không còn sức kháng cự nữa, vội nhìn nhau rồi lên tiếng giục :

- Lão Triệu, chúng ta động thủ thôi !

Gã họ Triệu gật đầu, cả hai tên cùng sấn tới ép Đồng Thiên Kỳ lùi lại.

Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng im tại chỗ như pho tượng, danh giọng :

- Hai vị tiến thêm hai bước coi như hết chỗ trên dương thế rồi !

Nghe ngữ khí đầy đe dọa của Đồng Thiên Kỳ, hai tên hán tử bất giác khựng lại rồi cùng đồng thanh lên tiếng :

- Tiểu tử ! Chúng gia như dễ bị người hù dọa mấy câu cũng sợ thì đâu còn đáng mặt đứng trong trời đất nữa !

Nói xong chúng lại động chân bước tới.

Cự ly song phương lúc này chỉ còn bốn năm thước. Hai tên hán tử bước thứ hai định nhảy bổ vào đối thủ. Đồng Thiên Kỳ quát to một tiếng rồi song chưởng cùng xuất. Một vùng cát bụi mù mịt làm tối tầm trời đất cùng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trong đám bụi, hai thân ảnh văng lên trời rồi chậm chậm rơi xuống. Lát sau tiếng rào rào lạng đi, thấy rõ hai tên hán tử nằm chết thảm trên mặt đất, ở trán hiện ra con bàn long màu vàng.

Lúc đó có một người phi thân đến trước Đồng Thiên Kỳ cách chưa đầy một trượng. Đồng Thiên Kỳ liếc mắt nhìn qua, cười nói :

- Đàn đại Hộ pháp ! Đồng mỗ xin làm người thất vọng, không định lưu ở đây mạng sống nào !

Nhìn tử thi hai tên thuộc hạ, Đàn Mậu Lâm bất giác hít vào một hơi khẩu khí. Lão gắng sức trấn tĩnh, cười nói :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người chưa chết, điều này thật đáng mừng. Nhưng lẽ ra không nên chui đầu vào thiên la địa võng nữa mới phải !

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười :

- Đàn đại Hộ pháp, Đồng mỗ đã đến đây, chúng ta không cần khách sáo nữa làm gì. Đồng mỗ có một câu định nói thực tâm, Đàn đại Hộ pháp muốn nghe chứ ?

Lúc này bọn người của Phi Hà Đảo đã vây bọc lấy Đồng Thiên Kỳ. Mỗi người dắt trong tay một con chó tuần sơn, khí thế hung mãnh vô cùng. Đàn Mậu Lâm thấy tình thế như vậy cũng thấy vững dạ.

Lão cười nhạt, buông lời châm biếm :

- Mỗi người khi lâm tử đầu có riêng một tâm nguyện, lão phu hiểu rõ điều này. Người cứ nói đi !

Đồng Thiên Kỳ đứng thẳng người lên, cất giọng chậm rãi :

- Chẳng phải là tâm nguyện của Đồng mỗ gì đâu. Chỉ là Đồng mỗ muốn người tuyên cáo lại với toàn thể chúng nhân của Phi Hà Đảo để ai nấy lo hậu sự cho mình.

Chàng lại đưa hữu thủ lên, danh giọng:

- Kể từ lúc này, Phi Hà Đảo coi như đã được định đoạt bởi tay của Huyết Kiếp Thủ đây ?

Đàn Mậu Lâm thấy lòng chấn động, nhưng làm ra vẻ bình thản nói :

- Chỉ dựa vào những lời khoát lác của Đồng Thiên Kỳ người thôi sao ?

Đồng Thiên Kỳ nói gần giọng :

- Tôn giá cần được chứng minh ư ?

- Lão phu muốn mời các hạ về Tổng đàn.

- Giả sử Đồng mỗ còn bận việc khác, không muốn đi thì sao chứ ?

Trong đầu Đàn Mậu Lâm thoáng có ý nghĩ :

"Có thể công lực của hấn chưa được phục hồi nguyên vẹn nên hù dọa lừa ta để thừa cơ tẩu thoát. Hừ, tiểu tử ? người coi lầm người rồi !"

Nghĩ đoạn, lão cười nhạt nói :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đã nói, chỉ dựa vào câu nói khoát thì chẳng chứng minh được điều gì đâu ! để khỏi gây khó dễ cho lão phu thì người cứ để cho lão phu làm chủ việc này vậy.

Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Tôn giá hiện có bao nhiêu người mà định làm chủ ?

- Kể cả lão Tphu trong đó thì tất cả 21 người. Nhưng người cũng thấy không phải chỉ có thế :

Đồng Thiên Kỳ nói kháy :

- Tính cả chó nữa vị chi là 44 vị cả thảy. Đồng mỗ cho rằng đồng bọn của tôn giá còn quá ít.

Nghe Đồng Thiên Kỳ xếp ngang mình với chó. Đàn Mậu Lâm tím mặt rít lên :

- Đồng Thiên Kỳ ! Ngươi phải trả giá cho câu nói vô lễ đó!

Lão quay sang bên ra lệnh :

- Thả năm con chó, cho tên tiểu tử này một loài học.

Bọn chúng nhân vây quanh đều là loại hung tàn đã thành bản tính được lệnh đều mừng ra mặt. Cho đến sáu bảy tên mở dây buộc chó. Nhiệm vụ của chúng là truy tìm Đồng Thiên Kỳ nên lũ chó đã được đánh hơi chàng rồi. Vừa được thả ra, chúng hung hăng sủa ầm lên rồi hướng tới Đồng Thiên Kỳ, nghe rằng trắng nhớn khí thế hung hãn khiến những kẻ thấp cơ thấy cũng phát kinh '

Đồng Thiên Kỳ khẽ nhún mình một cái đã nhảy ra khỏi vòng vây của bảy chó. Chàng cười nói :

- Đàn đại Hộ pháp ! Bảy tên đồng bọn của tôn giá làm hỏng sự mất rồi !

Lũ tuần khuyển này vốn được huấn luyện nghiêm ngặt. Thấy hụt mất mỗi, chúng quay lại rất nhanh rồi lại tạo thành thế bao vây như cũ.

Trong tiếng sủa nặng nề, chúng đã chuẩn bị nhảy xô vào.

Vừa đưa mắt trông chừng, Đồng Thiên Kỳ vừa rút trong mình ra ngọn ngọc tiên rồi lập tức xoay mình khua roi vun vút vào lũ chó.

Trong tiếng ồn ào hoảng loạn, tiếng rú thê thảm là những xác chó cụt đầu bay tứ tán, máu me tung tóe khắp nơi dây đầy mặt mũi của bọn người Phi Hà Đảo.

Đồng Thiên Kỳ nhìn Đàn Mậu Lâm, buông tiếng chậm chọc :

- Đồng bọn của tôn giá lại thiệt thêm bảy tên rồi.

Đàn Mậu Lâm lúc này không dám tin rằng công lực của Đồng Thiên Kỳ chưa được hoàn nguyên. Nhưng đã ở vào thế cười hổ, muốn lùi cũng chẳng được, lão quay sang hai tên thân tinh đứng cạnh mình bảo nhỏ vài câu. Hai tên này lập tức quay đầu phóng lên sườn núi..

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- Tôn giá bây giờ mới phái người về. cầu cứu e không còn kịp nữa !.

Đàn Mậu Lâm quét mắt sang bọn người Phi Hà Đảo đang vây chặt đối. phương, buông giọng :

- Người chớ hòng đột phá khỏi trùng vây!

Đồng Thiên Kỳ cười lãnh bạo:

- Đồng mõ tuy có việc cần làm không tiện ở lâu, nhưng tôn giá yên tâm, trước khi giải quyết hết 34 đồng bọn của tôn giá còn lại, Đồng mõ chưa rời khỏi nơi này đâu.

Đàn Mậu Lâm nghiêng răng nói :

- Đừng tưởng diệt được mấy con tuần khuyển là có thể uy hiếp được chúng ta. Người tính lầm rồi! Tôn giá không cần kéo dài thời gian vô ích. Huyết Kiếp Thủ chỉ nói một lời. Nếu tôn giá thấy Đồng mõ cần xuất thủ trước, Đồng mõ quyết không để người phải thất vọng !

Nói xong chàng chậm bước lại gần Đàn Mậu Lâm.

Lão đại Hộ pháp thấy vậy biến sắc, ra lệnh :

- Mở tất cả lỗ chó tuần sơn !

Đồng thời lão nhìn quanh bọn bao vây hét lớn :

- Xông lên ! Nhất tề xông lên !

- o O o -